

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/554/2014
Identifikačné číslo spisu:	7612221875
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7612221875.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne E. M., bývajúcej v B., proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska č. 2, IČO: 31690904, zastúpenej JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom so sídlom v Košiciach, Boženy Nemcovej 22, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 1C/360/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 22. mája 2014 sp.zn.2Co/318/2013, takto

rozhodol:

Návrh žalovanej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom z 5. júna 2013 č.k. 1C/360/2012-93 zrušil rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý bližšie špecifikoval vo svojom rozhodnutí (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“), odložil jeho vykonateľnosť do právoplatnosti rozsudku vo veci samej a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy právneho zastúpenia vo výške 470,52 Eur a na účet okresného súdu súdny poplatok za návrh v sume 99,50 Eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení predovšetkým konštatoval, že v danom prípade bola podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zákonom určenej lehote (§ 41 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní). Medzi účastníkmi bola uzatvorená poisťná zmluva súčasťou, ktorej bolo aj dojednanie rozhodcovskej doložky, podľa ktorej všetky vzájomné spory z nej budú prejednávané v rozhodcovskom konaní. Táto rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, ide o neurčitý právny úkon, ktorý je v rozpore so zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a v zmysle § 37 a 39 OZ je absolútne neplatný. Rozhodcovskú doložku súd zároveň vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Z týchto dôvodov súd žalobe vyhovel a v zmysle § 40 ods.1 písm. c/ a j/ zákona č. 244/2002 Z.z. o

rozhodcovskom konaní napadnutý rozhodcovský rozsudok zrušil. V zmysle § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodcovského rozsudku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 149 ods. 1 O.s.p., o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Prešove rozsudkom z 22. mája 2014 sp.zn. 2Co/318/2013 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 67,89 Eur do 3 dní. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovým aj právnym hodnotením veci okresným súdom a odkázal v podrobnostiach na jeho odôvodnenie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka,“) dovolanie. Uviedla, že jej v konaní bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odvolací súd neodôvodnil dostatočne presvedčivo dôsledky toho, že súd prvého stupňa nevykonal dôkaz ňou navrhnutý. Nevykonanie ňou navrhovaného dôkazu viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Súdny nesprávne interpretovali všeobecné poisťné podmienky, osobitné zmluvné dojednania, rozhodcovskú doložku a záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klientov. Podľa jeho názoru bola rozhodcovská doložka formulovaná tak, že poisťencovi priznávala aj možnosť neprijať navrhované zmluvné dojednanie. Navyše, v danom prípade nejde o spotrebiteľský spor. Podaná bola žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, preto mal byť preskúmaný postup rozhodcovského súdu, ktorý bol zavŕšený vydaním označeného rozhodcovského rozsudku. Súdny aplikovali vnútroštátne normy chrániace spotrebiteľa, mali však aj náležite aplikovať a interpretovať smernicu č. 93/13/EHS (ktorej slovenský preklad je nesprávny). Podľa jej presvedčenia nemôže súd v dôsledku individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Z týchto dôvodov navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho aj prvostupňového súdu a zároveň žiadala, aby dovolací súd ešte pred rozhodnutím prerušil dovolacie konanie do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. II. ÚS 382/2013, pretože v tomto konaní sa po prijatí ústavnej sťažnosti žalovanej rozhoduje o porušení jej ústavných práv v konaniach, v ktorých sa rieši dôležitá právna otázka, ktorá bude mať význam aj pre prejednávajúcu vec.

Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., dospel bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) k záveru, že tento opravný prostriedok treba odmietnuť.

V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky - viď konania vedené na najvyššom súde pod sp.zn. 5 Cdo 460/2014, 3 Cdo 102/2014, 3 Cdo 260/2014, 3 Cdo 332/2014, 3 Cdo 368/2014, 3 Cdo 474/2014). Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 243b ods. 7 O.s.p. už ďalšie dôvody neuvádza.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalovanej podľa § 237 a § 239 O.s.p. prípustné nie je, najvyšší súd ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Pokiaľ ide o návrh dovolateľky na prerušenie dovolacieho konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. II. ÚS 382/2013, dovolací súd návrh ako nedôvodný zamietol po zistení, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 30. septembra 2014 sp.zn. II. ÚS 382/2013 rozhodol, že základné práva žalovanej podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej

Bystrici sp.zn. 1 CoE 171/2011 z 23. júna 2011 a sp.zn. 1 CoE 418/2011 z 8. augusta 2011 a postupom a rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 1/2012 z 21. marca 2012 a sp.zn. 5 Cdo 112/2012 z 22. novembra 2012 porušené neboli, sťažnostiam žalovanej vo zvyšnej časti nevyhovel.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.